

Bogár László: Tudták, merték, tették...

2013 szeptember 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A mai magyar „politikai élet” nev? önfelszámoló színjáték jobb megértése érdekében el?z? írásomban a másfél évszázada lejátszódott folyamatokat elemeztem, hogy lássuk, miként kezdte berendezni a nyugatias modernitás politikai színpadát a láthatatlan konstrukt?r.

Most arra tennék kísérletet, hogy bemutassam, miként hajszolta egyre mélyebbre Magyarországot az általa felállított csapdában a rendszerváltásnak nevezett látványos t?zijátékkal. A konstrukt?r, akit nevezhetünk akár „világ-SZDSZ”-nek, három hamis elemb?l állította össze azt, amit azóta is nyugati demokráciaként illik ünnepelni.

A meghatározó központi elem a „liberális pártok” családja. Ez a világhatalmat ténylegesen birtokló globális pénzhatalmi rendszer hajtószíja. F? feladata, hogy a helyi közösségek anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi értéktereit és az itt zajló komplex nemzetreprodukciós folyamatokat teljes mértékben alávesse és kiszolgáltassa a globális pénzhatalmi rendszer kifosztó szivattyúinak. (Tudom, hogy a „hazai” liberalizmus kényszer?en létrehozott és elterjesztett fogalmaim közül ezt a pénzszivattyút alázza leginkább, feltéve a kérdést, hogy nem unom-e újra és újra megemlíteni. Nos, a válaszom az, hogy de, unom. Nagyon is!)

Csak sajnos amíg ez a szivattyú egyre reménytelenebb nyomorúságba löki a magyar nemzet nev? emberi közösséget, addig nincs okom és nincs módom nem használni. Azt azonban megígérhetem, hogy attól a pillanattól, amint leszerelik rólunk, azonnal abbahagyom e fogalom használatát.

Az úgynevezett „rendszerváltás” nev? társadalom-újratermelési akció központi eleme értelemszer?en itt is a helyi SZDSZ létrehozása volt. Nem látszott egyszer?nek a feladat, mert a lokális SZDSZ genezisét össze kellett hangolni a másik két hamis történelmi konstrukció megalkotásával. A folyamat legkényesebb elemét az a kihívás jelentette, hogy Magyarországon a két világháború között veszedelmes nyíltsággal mutatkozott meg, hogy a történelmi nemzet annyi iszonyú csapás ellenére is létezik, és keresni próbálja politikai képviseletét. Ám az igazi

csapás az volt a „világ-SZDSZ” számára, hogy még 1956-ban is megmutatkozott, milyen veszélyesen sok eleme van jelen ennek a történelmi energiának. Ezért is kellett a „világ-SZDSZ” két, egymással rituálisan hadakozó birodalmának egyesült er?vel leverni szabadságharcunkat, és gondoskodni arról, hogy máig is pusztító hazugságok tömege fedje el 1956 valódi lényegét. Nagy Imrét és a köréje szervez?d? akkori „SZDSZ”-t pedig azért kellett eltüntetni, mert egyrészt alkalmatlannak bizonyult, másrészt túl sokat tudott 1956 valódi konstrukt?reir?l. Olyan baloldalt és jobboldalt kellett tehát legyártani a nyolcvanas évek végén, amely nemcsak megoldani, de értelmezni sem tudja ezt a legf?bb történelmi kérdést, hogy még csak véletlenül se kerülhessen be a tematizációs térbe a történelmi magyar nemzet politikai képviseletének helyreállítása. És szomorúan állapíthatjuk meg, ez teljes mértékben sikerült is. Minden olyan törekvést, amely elvileg hordozhatta volna a magyar nemzet politikai megjelenítésének igényét, vagy még csírájában elfojtottak, vagy megalázó gúny tárgyává tettek, illetve fasisztának, nácinak bélyegezve megsemmisítettek. Mint az elmúlt alkalommal jeleztem, természetesen a „világ-SZDSZ” hozta létre a liberális szegmens látszólagos ellenpólusát jelent? „munkásmozgalmat”, az úgynevezett baloldalt is, amely nagyjából ugyanabban a hamis térben keresi (természetesen hiába) a nem létez? gyógymódokat a kapitalizmusnak nevezett nyugatias modernitás önpusztító következményeire, mint a harmadik er?ként létezni engedett konzervatív politikai pártcsoport.

Ez utóbbi elgondolkodtató módon egyszerre nevezi magát jobboldalnak, polgári oldalnak, konzervatív oldalnak, népi, nemzeti oldalnak, keresztény oldalnak, anélkül, hogy egyáltalán értelmezni próbálná e fogalmakat, illetve ezek társadalom-újratermelési következményeit. Tehát úgy kellett berendezni a konstruált rendszerváltás egész komplexumát, hogy mind az úgynevezett baloldal, mind az úgynevezett jobboldal egy minél zavarosabb és kezelhetetlenebb, bels? konfliktusokkal terhelt univerzummá váljék. Ezt a tehetetlenséget aztán az els? pillanattól kezdve profi módon használta ki a „helyi” SZDSZ, illetve a „világ-SZDSZ” által üzemeltetett média. A lokális SZDSZ „Tudjuk, merjük, tesszük” hármas jelszava sajnos nem csak egyszer? szlogen volt. Valóban kizárólag ?k voltak azok, akik pontosan tudták, mit akarnak, és ezt kíméletlen gátlástalansággal végre is hajtották. Ehhez az els? ciklusban, azaz 1990 és 1994 között asszisztált az úgynevezett bal- és jobboldal, pontosabban a tökéletesen megvezetett magyar választó.

Valójában mindkét konstrukció lényegében ellenállás nélkül szemlélte, amint a „világ-SZDSZ” birtokba veszi a tehetetlenül verg?d? magyarságot. A társadalom ilyen rövid id? alatt ilyen elképeszt? anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi hanyatláson csak ezeréves államisága legsötétebb id?szakaiban ment keresztül. A konstrukt?r tehát itt különösen eredményes munkát végzett. És most, a végjátékban – eltüntetend? a nyomokat – már nyugodtan „ki lehet vezetni” a konstrukt?rt, a helyi SZDSZ-t a rendszerb?l. Legközelebb napjaink valóságát vizsgálom meg ebben a történelmi tükörben.

Bogár László –magyarhirlap.hu

Ajánló